

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 604/2012-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť A. S., K., zastúpeného advokátkou JUDr. H. B., D., pre namietanú nečinnosť orgánov verejnej správy, ktorou došlo k porušeniu ochrany vlastníckeho práva, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. S. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. augusta 2012 doručená sťažnosť A. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich bližšie neoznačených práv bližšie neoznačenými orgánmi verejnej správy. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že ju podáva „*právom nebohej B. S., rod. H.*“ ako vnuk oprávnenej.

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„Dňa 04.11.2011 mi bolo doručené rozhodnutie O. v D. číslo ... zo dňa 31.10.2011, ktorým vo veci uplatneného nároku oprávnenej B. S., rod. H. proti povinnej osobe S. v B., regionálny odbor D. rozhodol podľa § 6 ods. 1 písm. p) zák. č. 229/1991 Zb. tak, že sa oprávnenému nepriznáva vlastnícke právo k nehnuteľnostiam v kat. úz. K., Obec K... z dôvodu, že uvedená nehnuteľnosť po prechode do vlastníctva štátu prešla do vlastníctva fyzických osôb a právnických osôb a k priznaniu vlastníckeho práva vznikla prekážka v zmysle § 11 ods. 1 písm. a), d) zák. č. 229/1991 Zb...

Nepriznaním vlastníckeho práva som bol poučený o ďalších mojich právach na náhradu podľa § 14 ods. 1 alebo § 16 zák. č. 229/1991 Zb.

V zákonnej lehote som ja oprávnený A. S. podal návrh na preskúmanie prvostupňového rozhodnutie podľa § 250i ods. 1, 3 O.s.p., kde som navrhol prvostupňové rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Vec je evidovaná na Krajskom súde v Trnave pod číslom 44 Sp/102/2011.

Na Okresnom súde v Dunajskej Strede som zahájil v roku 1999 konanie o určenie vlastníckeho práva voči odporcovi Obec K. a spol., ktoré je vedená pod číslom 6 C 156/1999, vo veci ešte nebolo vydané rozhodnutie.“

3. Ďalej sťažovateľ poukazuje na historické súvislosti nadobudnutia predmetnej nehnuteľnosti jeho právnymi predchodcami, jej následného užívania a odňatia O. v Š. Sťažovateľ uvádza:

„Od roku 1999 a od roku 2001 som aj súdu ako aj p. v D. predložil všetky doklady, neustále sa domáhal svojho práva a o mojich nárokoch rozhodol p. dňa 31.10.2011 takým spôsobom, že som na svojich vlastníckych právach ukrátený najmenej o 663 878,38 EUR a z uvedeného dôvodu v žiadnom prípade nemôžem súhlasiť s rozhodnutím p. v D. zo dňa 31.10.2011, ktorý t. č. rozhoduje len o symbolickom navrátení nárokováných práv. V čase zahájenia mojich návrhov na p., na okresný súd, na všetky povinné osoby ešte existoval môj majetok a napriek môjmu zákonnému postupu môj majetok skončil v cudzích rukách a štátne orgány vo veci konajú od 6.3.1991. Prieťahmi v konaní som utrpel veľkú majetkovú ujmu, boli porušené všetky moje práva na ochranu vlastníctva, z uvedeného dôvodu navrhujem zahájiť konanie o mojej sťažnosti.“

4. V petite sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd sťažnosť prijal a vo veci začal konanie a aby po prerokovaní sťažnosti rozsudkom takto rozhodol:

„Ústavný súd určuje, že nečinnosťou orgánov verejnej správy došlo k porušeniu § 127 článku ústavy základného práva občana ochrany vlastníckeho práva za ktoré porušenie práva sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 663 878,38 EUR, ktorú sumu je povinný zaplatiť sťažovateľovi Obec K. a S. v D. v lehote do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením

bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. To znamená, že ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Uvedené osobitne platí v prípadoch, v ktorých sú osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd zastúpené kvalifikovaným právnym zástupcom, advokátom. Povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09).

8. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody, a označenie, proti komu sťažnosť smeruje.

9. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd dospel k záveru, že táto nespĺňa náležitosti predpísané zákon, keďže sťažovateľ presne neoznačil:

(i) orgán, proti ktorému sťažnosť smeruje – sťažovateľ síce v sťažnosti vymenúva viaceré subjekty verejnej moci (Obec K., O. v D., S., Okresný súd Dunajská Streda, Krajský

súd v Trnave), z petitu sťažnosti však nevyplýva, vo vzťahu ku ktorému orgánu žiada vysloviť porušenie základných práv a slobôd, a v petite sťažnosti označený orgán „S. v D.“ neexistuje,

(ii) základné práva alebo slobody, ktoré sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili – sťažovateľ v petite uvádza, že došlo k porušeniu „§ 127 článku ústavy základného práva občana ochrany vlastníckeho práva“, takéto označenie však nie dostatočne určité a zrozumiteľné na to, aby ústavný súd mohol ustáliť prípadný predmet svojho ústavnosúdneho prieskumu. Navyše, čl. 127 ústavy neobsahuje žiadne základné právo alebo slobodu, ide o ústavnú normu upravujúcu právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach pre namietané porušenie základných práv alebo slobôd. Samotné základné práva a slobody upravuje ústava v druhej hlave a v jej článkoch 14 až 50.

10. Sťažnosť sťažovateľa teda nespĺňa už citované náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom. Ústavný súd pripomína, že takéto nedostatky zákonom predpísaných náležitostí nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Nedostatok, resp. nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí návrhu účastníka konania je v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu dôvodom odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (podobne napr. IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 210/09, III. ÚS 32/2011). Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

11. Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že ani v prípade splnenia zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti by o ochrane sťažovateľových subjektívnych práv konať nemohol, pretože tomu bráni prekážka nedostatku právomoci. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Z obsahu sťažnosti však vyplýva, že sťažovateľ podal na Krajskom súde v Trnave „návrh na preskúmanie rozhodnutia O. v D. číslo ... zo dňa 31.10.2011“, o ktorom podľa obsahu

sťažnosti v čase jej podania ešte nebolo rozhodnuté, a zároveň žalobu o určenie vlastníckeho práva na Okresnom súde Dunajská Streda, o ktorej rovnako nebolo právoplatne rozhodnuté. Sťažnosť je teda podaná predčasne, keďže stále existujú iné súdy, ktoré sú v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnené poskytnúť ochranu sťažovateľovým základným právam a slobodám. Táto skutočnosť zároveň vylučuje právomoc ústavného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2012